ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ ਦੀ ਆਤਮਕਥਾ

-5-

ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਚੀਨ ਵਿੱਚ

ਲੋਬਸਾਂਗ ਤਾਸ਼ੀ ਅਤੇ ਲੁਖਾਂਗਵਾ ਦੇ ਅਹੁਦਾ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਚੀਨੀਆਂ ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਕੁਝ ਸਟਾਫ ਚੀਨ ਭੇਜੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਖੁਦ ਦੇਖ ਸਕਣ ਕਿ ਮਾਣਮੱਤੀ ਮਾਤ ਭੂਮੀ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਿੰਨੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹੈ। ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੰਗਠਿਤ ਕਰਕੇ ਪੀਪਲਜ਼ ਰੀਪਬਲਿਕ ਦੇ ਦੌਰੇ 'ਤੇ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਈ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਵਾਪਸ ਆਏ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜੋ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਉਹ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ, ਸਰਾਹਨਾ ਅਤੇ ਝੂਠ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਰਿਪੋਰਟ ਦਬਾਅ ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਤੱਕ ਮੈਂ ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਆਦੀ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਾਡੇ ਨਵੇਂ ਮਾਲਕਾਂ ਨਾਲ ਸੱਚ ਬੋਲਣਾ ਲਗਭਗ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਸੰਚਾਰ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਰੂਪ ਸਿੱਖਣਾ ਪਿਆ, ਕਿ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚੀਨੀਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵੇਲੇ ਇੱਕ ਝੂਠਾ ਰੂਪ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣਾ ਹੈ।

ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ 1954 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਚੀਨ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸੱਦਾ ਮਿਲਿਆ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਚੇਅਰਮੈਨ ਮਾਓ ਨੂੰ ਮਿਲਾਂਗਾ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਬਾਹਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਦੇਖਣ ਅਤੇ ਸਮਝਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਵੀ ਦੇਵੇਗਾ। ਪਰ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਤਿੱਬਤੀ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਸਨ।

ਕੁਝ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਬੀਜਿੰਗ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਣ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਕੁਝ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉੱਥੇ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਨੂੰ ਖ਼ਤਰਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਦੀ ਬਹੁਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਨੂੰ ਖੁਦ ਕੋਈ ਡਰ ਨਹੀਂ

ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਮਨ ਬਣਾ ਲਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਹੇ ਬਿਨਾਂ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਜੇ ਮੈਂ ਇੰਨਾ ਦ੍ਰਿੜ ਨਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨੂੰ ਮੰਨਦਾ ਹੀ ਨਾ ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦਲ ਨਾਲ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਪਰਿਵਾਰ, ਮੇਰੇ ਦੋ ਅਧਿਆਪਕ, ਮੇਰੇ ਦੋ ਤਸਨਸ਼ਾਪ (ਤ੍ਰਿਜਾਂਗ ਰਿਨਪੋਚੇ ਦੇ ਜੂਨੀਅਰ ਅਧਿਆਪਕ ਬਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ), ਕਸ਼ਗ ਅਤੇ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਸਟਾਫ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਅਸੀਂ ਪੰਜ ਸੌ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਗਰਮ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਰਵਾਨਾ ਹੋਏ, ਤਾਂ ਸੰਗੀਤਕ ਧੁਨਾਂ ਅਤੇ ਸਟਾਫ ਦੀ ਇੱਕ ਪਰੇਡ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੈਇਚੂ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਇੱਕ ਰਸਮੀ ਵਿਦਾਇਗੀ ਹੋਈ।

ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਲੋਕ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ, ਕੁਝ ਧਾਰਮਿਕ ਬੈਨਰ ਲੈ ਕੇ ਆਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਯਾਤਰਾ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਕਾਮਨਾ ਲਈ ਧੂਪ ਜਗਾਈ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਇਚੂ ਨਦੀ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਪੁਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀ ਚਮੜੀ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਕਿਸ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਦਰਿਆ ਪਾਰ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਖੜ੍ਹੇ ਨਾਮਗਿਆਲ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਜਾਪ ਚੱਲ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਿਸ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਸਵਾਰ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਕਿ ਦੋ ਛੋਟੀਆਂ ਕਿਸ਼ਤੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਸਿਲਾਈ ਕਰਕੇ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿਣ ਲਈ ਮੁੜਿਆ। ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਭਾਵੁਕ ਸਨ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਰੋ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਦੀ ਵਿੱਚ ਛਾਲ ਮਾਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਖੜੇ ਸਨ, ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਇਹ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖਣਗੇ। ਮੈਂ ਖੁਦ ਵੀ ਉਦਾਸੀ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਉਹੀ ਮਿਸ਼ਰਣ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਚਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਡਰੋਮੋ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਦੇਖ ਕੇ ਦਿਲ ਟੁੱਟ ਗਿਆ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਹੋਰ ਸਾਹਸ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਰੋਮਾਂਚਕ ਸੀ, ਮੈਂ ਇੱਕ 19 ਸਾਲਾ ਨੌਜਵਾਨ!!

ਲਹਾਸਾ ਤੋਂ ਪੇਕਿੰਗ ਦੀ ਦੂਰੀ ਲਗਭਗ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਮੀਲ ਹੈ। 1954 ਵਿੱਚ ਵੀ, ਦੋਵਾਂ ਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਵਾਲੀਆਂ ਕੋਈ ਸੜਕਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਭਾਵੇਂ ਚੀਨੀਆਂ ਨੇ ਤਿੱਬਤੀ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੀ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਕਿੰਘਾਈ ਹਾਈਵੇਅ 'ਤੇ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਸਦਾ ਪਹਿਲਾ ਹਿੱਸਾ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ

ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ ਦੀ ਡੋਜ਼ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਦੂਰੀ ਤੈਅ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਨਦੀ ਪਾਰ ਵੀ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਪਹਿਲਾ ਸਟਾਪ ਲਹਾਸਾ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਪੈਂਤੀ ਮੀਲ ਦੂਰ ਗੈਂਡੇਨ ਮੱਠ ਵਿਖੇ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਦਿਨ ਰਹਿਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦਿਲ ਨੂੰ ਛੂਹ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਮੌਕਾ ਸੀ। ਗੈਂਡੇਨ ਤਿੱਬਤ ਦੀਆਂ ਮੱਠ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤੀਜਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਮੱਠ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਯਾਤਰਾ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਕਲਿਆ, ਮੈਂ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਅਜੀਬ ਦੇਖਿਆ। ਤਿੱਬਤ ਦੇ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਦੇਵਤਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਮੂਰਤੀ, ਜਿਸਦਾ ਸਿਰ ਮੱਝ ਦਾ ਹੈ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਿੱਲ ਗਈ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਮੂੰਹ ਹੇਠਾਂ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਤਰਸਯੋਗ ਭਾਵ ਸੀ। ਪਰ ਹੁਣ ਇਹ ਦਾ ਮੂੰਹ ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਭਾਵ ਨਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। (ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗ਼ੁਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਭੱਜਣ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਗੈਂਡੇਨ ਤੀਰਥ ਸਥਾਨ ਦੀ ਇੱਕ ਕੰਧ ਤੋਂ ਖ਼ੂਨ ਵਹਿਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।) ਮੈਂ ਕਾਰ ਰਾਹੀਂ ਯਾਤਰਾ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਸ਼ਾਹੀ ਆਵਾਜਾਈ ਦੇ ਢੰਗ ਨੂੰ ਖੱਚਰ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣਾ ਪਿਆ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕਾਂਗਪੋ ਖੇਤਰ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸੜਕ ਰੁੜ੍ਹ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪੁਲ ਢਹਿ ਗਏ ਸਨ। ਪਿਘਲੀ ਹੋਈ ਬਰਫ਼ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪਹਾੜੀ ਨਦੀਆਂ ਲਗਾਤਾਰ ਹੜ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਭਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਥਾਂ-ਥਾਂ ਤੋਂ ਖਿਸਕ ਰਹੀ ਸੀ। ਗਰਮੀਆਂ ਦਾ ਅੰਤ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਭਾਰੀ ਬਾਰਸ਼ਾਂ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਅਤੇ ਕੁਝ ਅਜਿਹੇ ਹਿੱਸੇ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਸਾਡੇ ਗੋਡਿਆਂ ਤੱਕ ਚਿੱਕੜ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਬਜ਼ੁਰਗ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਤਰਸ ਆਇਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਈ ਵਾਰ ਚੱਲਣ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ।

ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ, ਹਾਲਾਤ ਬਹੁਤ ਮਾੜੇ ਸਨ। ਸਾਡੇ ਤਿੱਬਤੀ ਗਾਈਡਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਐਸਕਾਰਟ ਕਰ ਰਹੇ ਚੀਨੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਬਦਲਣ ਲਈ ਮਨਾਉਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਸੜਕ ਦੀ ਬਜਾਏ ਰਵਾਇਤੀ ਉੱਚਾਈ ਵਾਲਾ ਰਸਤਾ ਅਪਣਾ ਸਕੀਏ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਬਹੁਤ ਢੁਕਵਾਂ ਸਮਝਦੇ ਸਨ।

ਪਰ ਚੀਨੀਆਂ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇ ਅਸੀਂ ਉਸ ਰਸਤੇ ਗਏ ਤਾਂ ਕੋਈ ਸਹੂਲਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਚੱਲਦੇ ਰਹੇ। ਇਹ ਇੱਕ ਚਮਤਕਾਰ ਸੀ ਕਿ ਤਿੰਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋਕ ਨਹੀਂ ਮਰੇ । ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਤਿੰਨ

ਮਾਸੂਮ ਨੌਜਵਾਨ ਚੀਨੀ ਸੈਨਿਕ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੜਕ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਬਰਫ਼ਬਾਰੀ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮੌਤਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਅਫ਼ਸੋਸ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਚੱਟਾਨਾਂ ਉੱਤੇ ਡਿੱਗਣ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਖੱਚਰਾਂ ਦੀਆਂ ਅੰਤੜੀਆਂ ਫਟ ਗਈਆਂ ਸਨ।

ਫਿਰ ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਜਨਰਲ ਚਿਆਂਗ ਚਿਨ-ਵੂ, ਜੋ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਤੰਬੂ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਅਤੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਕੱਲ੍ਹ ਦਾ ਸਫ਼ਰ ਹੋਰ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਾਨੂੰ ਸਵਾਰੀ ਤੋਂ ਉਤਰ ਕੇ ਤੁਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ, ਕੇਂਦਰੀ ਲੋਕ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਉਹ ਖੁਦ ਮੇਰੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਫੜ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਸਾਰੇ ਰਸਤੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਹ ਕਿਹਾ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਜਨਰਲ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੇਠ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਮੇਰੇ ਦੋ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀਆਂ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਉਹ ਕੁਦਰਤ ਨੂੰ ਵੀ ਖ਼ਤਰਾ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਚਿਆਂਗ ਨਾਲ ਹੀ ਬਿਤਾਇਆ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਹ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਬਹੁਤ ਥਕਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਹੋਈ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਜੇਕਰ ਜਨਰਲ ਦਾ ਅੰਤ ਆਇਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉੱਪਰੋਂ ਡਿੱਗਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੱਟਾਨਾਂ ਉਸ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਨਾ ਕਰ ਸਕਣ?

ਜਦੋਂ ਵੀ ਅਸੀਂ ਯਾਤਰਾ ਦੌਰਾਨ ਰੁਕਦੇ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਚੀਨੀ ਪੀਪਲਜ਼ ਲਿਬਰੇਸ਼ਨ ਆਰਮੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਅਤੇ ਲਾਲ ਝੰਡਿਆਂ ਨਾਲ ਢੱਕੀਆਂ ਫੌਜੀ ਚੌਕੀਆਂ 'ਤੇ ਰੁਕਦੇ ਸੀ। ਚੀਨੀ ਸੈਨਿਕ ਆਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਚਾਹ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੈਂ ਇੰਨਾ ਪਿਆਸਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਚਾਹ ਲੱਭਣ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਾਹ ਪੀ ਲਈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਿਆਸ ਬੁਝਾ ਲਈ, ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਜਿਸ ਮੱਗ ਤੋਂ ਮੈਂ ਪੀ ਰਿਹਾ ਸੀ , ਉਸਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਨਾਲ ਥੁੱਕ ਅਤੇ ਭੋਜਨ ਦੇ ਕਣਾਂ ਨਾਲ ਗੰਦੇ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਉਲਟੀਆਂ ਕਰਨ ਵਾਂਗੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਘਟਨਾ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਹੱਸਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਦਾ।

ਲਗਭਗ ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਡੈਮੋ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਗਏ।

ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਸੈਰ ਕੀਤੀ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਨਦੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਰਾਤ ਕੱਟੀ। ਮੌਸਮ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਪੀਲੇ ਬਟਰਕੱਪਾਂ ਅਤੇ ਚਮਕਦਾਰ ਲਾਲ ਅਤੇ ਗੁਲਾਬੀ ਫੁੱਲਾਂ ਨਾਲ ਢੱਕੇ ਨਦੀ ਦੇ ਕਿਨਾਰਿਆਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਮੋਹਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਪੋਯੁਲ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਅੱਗੇ ਵਾਲੀ ਸੜਕ ਹੁਣ ਮੋਟਰ ਯੋਗ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਸਮੂਹ ਜੀਪ ਅਤੇ ਟਰੱਕ ਦੁਆਰਾ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਰਾਹਤ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਖੱਚਰ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਕਾਫ਼ੀ ਥੱਕ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਾਂਗਾ। ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ ਇੰਨੀ ਦੁਖਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਕਾਠੀ 'ਤੇ ਟੇਢਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ , ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਲੱਭ ਲਿਆ ਸੀ।
ਲਹਾਸਾ ਤੋਂ ਇੰਨੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਚੀਨੀਆਂ ਦਾ ਤਿੱਬਤ ਉੱਤੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਕੰਟਰੋਲ ਸੀ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਲਈ ਕਈ ਬੈਰਕਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਦਮੀਆਂ ਲਈ ਘਰ ਬਣਾ ਲਏ ਸਨ। ਅਤੇ ਹਰ ਸ਼ਹਿਰ ਅਤੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਲਾਊਡਸਪੀਕਰ ਚੀਨੀ ਫੌਜੀ ਧੁਨਾਂ ਵਜਾ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ "ਮਾਤ ਭੂਮੀ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਲਈ" ਕੰਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਖਾਮ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਚਾਮਡੋ ਪਹੁੰਚ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਮੇਰਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇੱਥੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੀ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਮਹਿਕ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚੀਨੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਈ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਫੌਜੀ ਬੈਂਡ ਚੇਅਰਮੈਨ ਮਾਓ ਅਤੇ ਇਨਕਲਾਬ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਵਿੱਚ ਗੀਤ ਗਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਤਿੱਬਤੀ ਲਾਲ ਝੰਡੇ ਲਹਿਰਾ ਰਹੇ ਸਨ।

ਚਾਮਡੋ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਚੇਂਗਡੂ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਚੀਨੀ ਮੁੱਖ ਭੂਮੀ 'ਤੇ ਪਹਿਲਾ ਸ਼ਹਿਰ ਸੀ। ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਧਰਤਸੇ-ਢੇ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਪਹਾੜੀ ਪਾਰ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਕਿ ਤਿੱਬਤ ਅਤੇ ਚੀਨ ਵਿਚਕਾਰ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸਰਹੱਦ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਮੈਦਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਤਰੇ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਦੇਸ਼ ਕਿੰਨਾ ਵੱਖਰਾ ਸੀ। ਕੀ ਇਹ ਚੀਨੀ ਲੋਕ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੇਸ਼ ਹੈ? ਮੈਂ ਚੇਂਗਡੂ ਦਾ ਬਹੁਤਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਹੁੰਚਣ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਬੁਖਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਰਹਿਣਾ ਪਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਠੀਕ ਹੋਇਆ, ਮੈਨੂੰ

ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੇ ਸੀਨੀਅਰ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਿੰਗਾਂਗ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਪੰਚੇਨ ਲਾਮਾ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਿਗਾਤਸੇ ਗਏ ਸਨ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਆਨ ਲਈ ਉਡਾਣ ਭਰੀ।

ਅਸੀਂ ਜਿਸ ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਗਏ ਸੀ ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਪੁਰਾਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸਨੇ ਬਿਹਤਰ ਦਿਨ ਦੇਖੇ ਸਨ। ਸੀਟਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬੇਆਰਾਮ ਸਟੀਲ ਦੇ ਫਰੇਮ ਸਨ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਗੱਦੇ ਦੇ। ਪਰ ਮੈਂ ਉਡਾਣ ਭਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਇੰਨਾ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਮੀਆਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕੋਈ ਡਰ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਦੋਂ ਤੋਂ, ਮੈਂ ਹਵਾਈ ਯਾਤਰਾ ਪ੍ਰਤੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਾਵਧਾਨ ਰਵੱਈਆ ਅਪਣਾਇਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹੀਂ ਦਿਨੀਂ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਬੇਕਾਰ ਜਿਹਾ ਸਹ-ਯਾਤਰੀ ਹਾਂ।

ਸ਼ੀਆਨ ਵਿਖੇ ਅਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਆਵਾਜਾਈ ਦੇ ਢੰਗ ਬਦਲੇ ਅਤੇ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਆਖਰੀ ਹਿੱਸਾ ਰੇਲਗੱਡੀ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਵੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਨੁਭਵ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਪੰਚੇਨ ਲਾਮਾ ਲਈ ਰਾਖਵਾਂ ਹਰੇਕ ਕੋਚ ਹਰ ਕਲਪਨਾਯੋਗ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਲੈਸ ਸੀ, ਬਿਸਤਰੇ ਅਤੇ ਬਾਥਰੂਮ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਇੱਕ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਤੱਕ। ਮੇਰੀ ਯਾਤਰਾ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਚੀਨੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਡਰ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਹੋਰ ਵੀ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪੇਕਿੰਗ ਰੇਲਵੇ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਾਫ਼ੀ ਘਬਰਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਘਬਰਾਹਟ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਦੂਰ ਹੋ ਗਈ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਨੂੰ ਸਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ ਕਿ **ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮੁਸਕਰਾਹਟਾਂ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਝੂਠੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਹੁਕਮਾਂ ਅਧੀਨ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ**। ਅਤੇ ਇਹੀ ਉਹ ਸਮਾਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਬੇਚੈਨੀ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਰੇਲਗੱਡੀ ਤੋਂ ਉਤਰੇ, ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਚਾਉ ਐਨ-ਲਾਈ ਅਤੇ ਪੀਪਲਜ਼ ਰੀਪਬਲਿਕ ਦੇ ਵਾਈਸ ਚੇਅਰਮੈਨ ਚੂ ਤੇ ਨੇ ਸਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ। ਦੋਵੇਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਦੋਸਤਾਨਾ ਲੱਗ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਹੀ ਮੱਧ-ਉਮਰ ਦਾ ਤਿੱਬਤੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਲਹਾਸਾ ਵਿੱਚ ਜਨਰਲ ਤਾਨ ਕੁਆਨ ਸੇਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।

ਸ਼ਲੀਲਤਾ ਦਾ ਆਦਾਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਆਦਮੀ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਫੁਤਸੋ ਵਾਂਗਿਆਲ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ 'ਤੇ ਗਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਸੁੰਦਰ ਬਾਗਾਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬੰਗਲਾ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਜਾਪਾਨੀ ਕੂਟਨੀਤਕ ਮਿਸ਼ਨ ਦਾ ਬੰਗਲਾ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਸਮਝਾਇਆ।

ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੈਂ ਫੁਤਸੋਕ ਵਾਂਗਿਆਲ ਦਾ ਕਰੀਬੀ ਦੋਸਤ ਬਣ ਗਿਆ। ਉਹ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਚੀਨ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਕਮਿਊਨਿਸਟਾਂ ਲਈ ਏਜੰਟ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਲਹਾਸਾ ਵਿੱਚ ਚੀਨੀ ਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਇੱਕ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮਿਸ਼ਨ 1949 ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਤਿੱਬਤੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸੀ, ਨੇ ਲਹਾਸਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਖੁਦ ਖਾਮ ਤੋਂ ਸੀ। ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਜੱਦੀ ਸ਼ਹਿਰ ਬਾਥਾਂਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਈਸਾਈ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸਿੱਖੀ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਚੀਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮੁਹਾਰਤ ਹਾਸਲ ਕਰ ਲਈ ਸੀ ਅਤੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਮਾਓ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਦੁਭਾਸ਼ੀਏ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ।

ਫੁਤਸੋਕ ਵਾਂਗਿਆਲ ਇੱਕ ਯੋਗ ਆਦਮੀ, ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਚਿੰਤਕ ਬਣ ਗਿਆ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਮਰਪਿਤ ਅਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰ ਵੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਸੰਗਤ ਦਾ ਬਹੁਤ ਆਨੰਦ ਆਇਆ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੁਭਾਸ਼ੀਏ ਵਜੋਂ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਚੇਅਰਮੈਨ ਮਾਓ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਆਦਰਸ਼ ਮੰਨਦੇ ਸਨ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਵੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਲਈ ਉਸਦੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਨ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਤਿੱਬਤ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਉਮੀਦ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਿਮਾਗ ਵਾਲਾ ਹਾਂ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕਿੰਨੇ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਨੋਬੁਲਿੰਕਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਤਖ਼ਤ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
"ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਪੇਕਿੰਗ ਵਿੱਚ ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਮੁੰਡਾ ਨਹੀਂ ਰਹੇ।"
ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਡੂੰਘਾ ਛੂਹ ਲਿਆ ਕਿ ਉਹ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ ਰੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਇੱਕ ਸੱਚੇ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਵਾਂਗ ਬੋਲਣ ਲੱਗ ਪਿਆ।ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਜੋਤਿਸ਼ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਧਰਮ ਕਿਸੇ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਆਧਾਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ

ਉਸਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਕੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਅਭਿਆਸਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਕਿ ਭਗਵਾਨ ਬੁੱਧ ਨੇ ਖੁਦ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਸੱਚ ਜਾਂ ਝੂਠ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੂਰੀ ਜਾਂਚ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਧਰਮ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਜੋ ਰਾਜਨੀਤੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਸਾਡੀ ਗੱਲਬਾਤ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਮਤਭੇਦ ਸਨ ਉਹ ਨਿੱਜੀ ਮਾਮਲੇ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਟਕਰਾਅ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅੰਤਮ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਦੋ ਤਿੱਬਤੀ ਸੀ ਜੋ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਸੋਚ ਰਹੇ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਸੀ

ਸ਼ਾਰਦਾ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ
(ਸੰਜੀਵਨੀ ਸ਼ਕਤੀ)
ਨੰ. 252

ਮੇਰੇ ਪੁਰਖਜ, ਤੇਰ੍ਹਵੇਂ ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ:
ਥੁਪਤੇਨ ਗਯਾਤਸੋ

ਮੇਰੇ ਪਹਿਲੇ ਰੀਜੈਂਟਸ: ਰੇਟਿੰਗ ਰਿਨਪੋਚੇ

ਦਇਆ ਦਾ ਬੁੱਧ: ਹਜ਼ਾਰ ਬਾਹਾਂ
ਫਾਲਾ ਅਵਲੋਕਿਤੇਸ਼ਵਰ (ਚੇਨਰੇਸੀ)

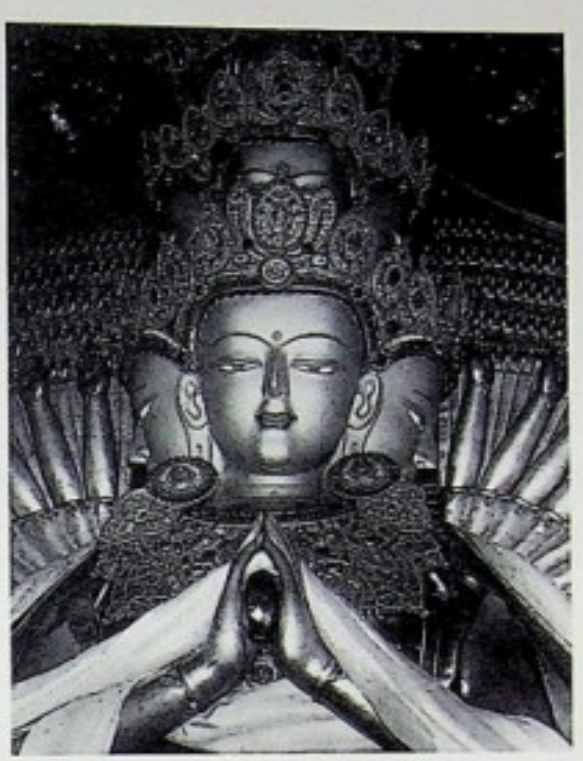

ਪੋਟਾਲਾ ਪੈਲੇਸ ਅਤੇ
ਹੇਠਾਂ ਪੋਲਾ ਪਿੰਡ

ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਸੱਠਵਿਆਂ ਦੀ
ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਿਸ਼ੋਰ ਸੀ

ਡਰੈਪੰਗ ਸਮਾਰੋਹ ਜਿੱਥੇ
ਮੈਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਬੁੱਧ ਦਾ ਇੱਕ
ਅਵਤਾਰ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਗਰਮੀਆਂ ਦੇ
ਓਪੇਰਾ ਤਿਉਹਾਰ 'ਤੇ
ਦੋ ਨਰਤਕਿਆ ਡਾਂਸ

ਇੰਜ ਯਰਤੀਜ ਸਮਾਰੋਹ ਵਿੱਚ
ਭਿਕਸ਼ੂ ਅਤੇ ਆਮ ਲੋਕ

(ਖੱਬੇ) ਪੰਚੇਨ ਲਾਮਾ ਅਤੇ ਮੈਂ 1954 ਵਿੱਚ ਬੀਜਿੰਗ ਰੇਲਵੇ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਿਲਕੁਲ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਚੂ ਤੇ, ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਝੌ ਐਨਲਾਈ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਫੁਤਸੇਂਗ ਯਾਂਗਿਆਲ।

(ਹੇਠਾਂ ਖੱਬੇ) ਬੀਜਿੰਗ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੇ ਅਧਿਆਪਕ, ਕਸ਼ਗ ਦੇ ਮੈਂਬਰ, ਮੇਰਾ ਸਟਾਫ਼ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ, ਤੇਨਜ਼ਿਨ ਚੋਇਗਿਆਲ, ਅਤੇ ਵੱਡੀ ਭੈਣ ਸੇਰਿੰਗ ਡੋਲਮਾ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਹਨ।

(ਸੱਜੇ) ਮੈਂ ਅਤੇ ਗੰਗਟੋਕ ਵਿੱਚ ਸਿੱਕਮ ਦੇ ਮਹਾਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਥੋਂਡੁਪ ਨਾਮਗਿਆਲ। ਸਾਨੂੰ ਦੋਵੇਂ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫ਼ੀ ਦੇ ਸ਼ੌਕੀਨ ਸਨ।

(ਹੇਠਾਂ) 1956-57 ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਦੁਰਲੱਭ ਫੋਟੋ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ। ਖੱਬੇ ਤੋਂ: ਮਾਂ, ਤੁਸੇਰਿੰਗ ਡੋਲਮਾ, ਤਿਆਲੇ ਥੋਂਡੁਪ, ਤਕਤਸਰ ਰਿਮਪੋਚੇ, ਲੋਬਸਾਂਗ ਯੇਸ਼ਏਨ, ਮੈਨ, ਜੇਤਸੁਨ ਪੇਮਾ ਅਤੇ ਟੈਨਸਿਨ ਯੇਗਿਆਲ

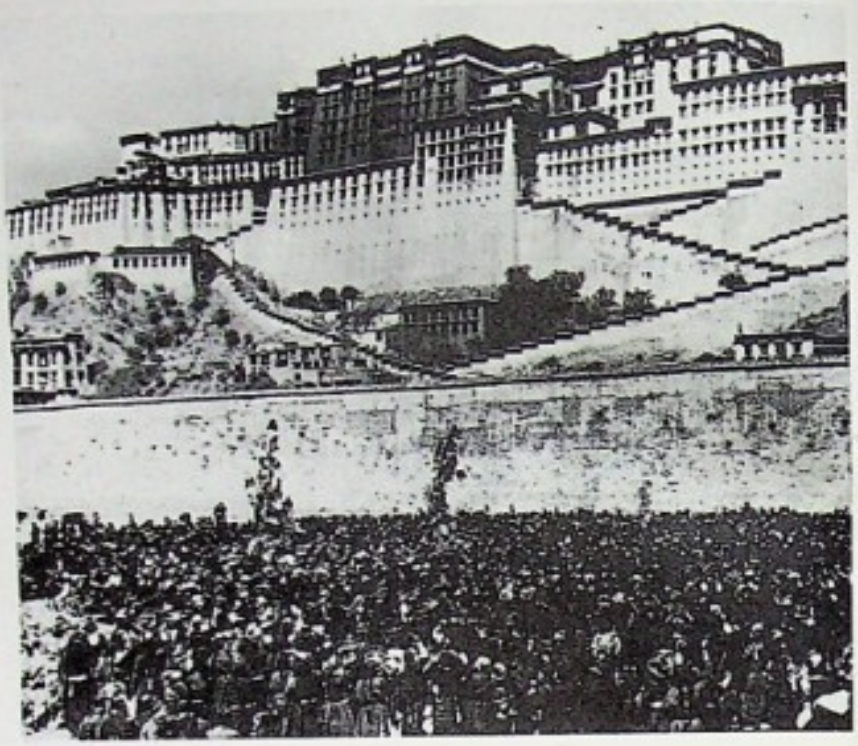

12 ਮਈ 1931 ਨੂੰ ਪ੍ਰਿੰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤਿੰਨ ਰੰਗੀ
ਔਰਤਾਂ ਨੇ ਪੋਟਾਲਾ ਨਦੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ
ਖੋਲ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਇਨਕਲਾਬ
ਦੀ ਅੱਗ ਬੁਝਾਈ ਸੀ।

ਜਲਾਵਤਨੀ ਦੀ ਯਾਤਰਾ

81 ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਚੀਨ ਵਿੱਚ

ਮੇਰੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਤਿੱਬਤੀ ਵਫ਼ਦ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦਾਅਵਤ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੁਪਹਿਰ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਾਮ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਲਈ ਰਿਹਰਸਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਸਾਡੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਵੱਲ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਜਾਪਦੇ ਸਨ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਪੀਪਲਜ਼ ਰੀਪਬਲਿਕ ਦੇ ਹਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦਾ ਇੱਕ ਆਮ ਗੁਣ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਸੰਪਰਕ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਹਰ ਕੰਮ ਨੂੰ ਔਖਾ ਜਿਹਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਡਰ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜ ਦੇਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਮੂਰਖ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵਾਂਗੇ। ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸਖ਼ਤ ਅਤੇ ਵਿਸਤਾਰ ਨਾਲ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ। ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਕਿੱਥੇ ਕਿੰਨੇ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣੇ ਪੈਣਗੇ, ਅਤੇ ਖੱਬੇ ਜਾਂ ਸੱਜੇ ਮੁੜਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਨੂੰ ਕਿੰਨੇ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣੇ ਪੈਣਗੇ। ਇਹ ਸਭ ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਪਰੇਡ ਵਰਗਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਖਾਸ ਕ੍ਰਮ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਉਣਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੰਚੇਨ ਲਾਮਾ, ਫਿਰ ਮੇਰੇ ਦੋ ਅਧਿਆਪਕ, ਫਿਰ ਕਾਲੋਨ (ਕਸ਼ਾਗ ਦੇ ਚਾਰ ਮੈਂਬਰ) ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਦੇ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ, ਫਿਰ ਪਦ-ਅਨੁਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਬਾਕੀ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਤੋਹਫ਼ੇ ਰੱਖਣੇ ਪੈਂਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਤੋਹਫ਼ੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਦਵੀ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸਾਨੂੰ ਤਿੱਬਤੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੁਲੀਨ ਵਰਗ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਤੇ ਪਿਆਰ ਲਈ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹਨ । ਪਰ ਮੇਜ਼ਬਾਨਾਂ ਦੀ ਘਬਰਾਹਟ ਛੂਤ ਵਾਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਅਸੀਂ ਵੀ ਕੰਬ ਰਹੇ ਸੀ, ਸਿਵਾਏ ਲਿੰਗ ਰਿੰਪੋਚੇ ਦੇ, ਜੋ ਰਸਮਾਂ ਨੂੰ ਨਾਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਇਸ ਨਾਲ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਚੇਅਰਮੈਨ ਮਾਓ ਨਾਲ ਪਹਿਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਹੋਈ। ਇਹ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਮੀਟਿੰਗ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਦਾਅਵਤ ਵਾਂਗ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਰੈਂਕ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਤਾਰ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਸਰਕਾਰੀ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫ਼ਰਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਫੌਜ ਤੇ ਸਪਾਟਲਾਈਟਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਵੇਖੀ। ਮਾਓ ਖੁਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ, ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਇੱਕ ਖਾਸ ਸਿਆਣੇ ਆਦਮੀ ਵਾਲੀ ਚਮਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਹੱਥ ਮਿਲਾਇਆ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਚੁੰਬਕੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕੋਲ ਹਾਂ । ਉਹ ਮੌਕੇ ਦੀ ਰਸਮ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਦੋਸਤਾਨਾ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਡਰ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਸਨ। ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਮੇਰੀਆਂ ਮਾਓ

ਨਾਲ ਦਰਜਨਾਂ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਹੋਈਆਂ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਰ ਕੁਝ ਨਿੱਜੀ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਫੁਤਸੋਕ ਵਾਂਗਿਆਲ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਦਾਅਵਤ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕਾਨਫਰੰਸ, ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਬਿਠਾ ਲੈਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਖਾਣਾ ਵੀ ਪਰੋਸਿਆ। ਇਸ ਗੱਲ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਚਿੰਤਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਅਫਵਾਹਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਟੀ.ਬੀ. (ਟੀ.ਬੀ.) ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਆਦਮੀ ਪਾਇਆ। ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖ਼ਾਸ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਕਾਲਾ ਸੀ ਪਰ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸਦੀ ਚਮੜੀ ਬਹੁਤ ਚਮਕਦਾਰ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹਕੋਈ ਮਲਮ ਵਰਤਦਾ ਹੋਵੇ। ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਸਨ, ਬਾਰੀਕ ਉਂਗਲਾਂ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਣੀ ਉਸਦੀ ਅੰਗੂਠੇ ਦੀ ਬਣਤਰ , ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉਤਸੁਕਤਾਂ ਭਰੀ ਚਮਕ ਵੀ ਸੀ।

ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੰਭ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦੀ ਜੋ ਹੌਲੀ ਅਤੇ ਸਟੀਕ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਸੇ ਲਈ ਉਹ ਛੋਟੇ ਵਾਕਾਂ ਵਿੱਚ ਬੋਲਦਾ ਸੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਦੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਅਤੇ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਸੁਸਤ ਸਨ। ਜੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਗਰਦਨ ਨੂੰ ਖੱਬੇ ਤੋਂ ਸੱਜੇ ਮੋੜਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕਈ ਸਕਿੰਟ ਲੱਗਦੇ ਸਨ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਾਣ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹੁੰਦਾ । ਉਸਦੇ ਢੰਗ ਦੀ ਵਿਲੱਖਣਤਾ ਉਸਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਸੀ, ਜੋ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘਿਸੇ ਹੋਏ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਉਸਦੀਆਂ ਕਮੀਜ਼ਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਲੀਵਜ਼ 'ਤੇ ਫਟੀ ਹੋਈਆਂ ਅਤੇ ਪਹਿਨੀਆਂ ਜੈਕਟਾਂ ਘਿਸੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ । ਉਹ ਬਾਕੀਆਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਸਿਵਾਏ ਰੰਗ ਦੇ, ਜੋ ਹਲਕੇ ਭੂਰੇ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੱਖਰਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਜੁੱਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਾਲਿਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਗੰਦੀ ਦਿੱਖ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਹ ਨਿਮਰਤਾ ਅਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਦੀ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਚਮਕ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਸਿਰਫ਼ ਮੌਜੂਦਗੀ ਹੀ ਸਤਿਕਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਦ੍ਰਿੜ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ।

ਚੀਨ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਠਹਿਰਨ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੌਰਾਨ, ਸਾਡੇ ਸਾਰੇ ਤਿੱਬਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚਰਚਾ ਦਾ ਕੁਦਰਤੀ ਵਿਸ਼ਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਚੀਨ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕਿਵੇਂ ਜੋੜਿਆ ਜਾਵੇ। ਮੈਂ ਕਸ਼ਗ ਅਤੇ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਲੀਡਰਸ਼ਿਪ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਚੋਲੇ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਕਈ

ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਹੋਈਆਂ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਰਹੀਆਂ। ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਮਾਓ ਨਾਲ ਪਹਿਲੀ ਨਿੱਜੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਹੋਈ ਤਾਂ ਗੱਲਬਾਤ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਰ ਗਤੀ ਮਿਲੀ। ਇਸ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੌਰਾਨ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਸਤਾਰਾਂ ਸੂਤਰੀ ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨੂੰ ਫਿਲਹਾਲ ਅਣਡਿੱਠਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਪਬੰਧ ਤਿੱਬਤ ਵਿੱਚ "ਫੌਜੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕਮਿਸ਼ਨ" ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ, ਜੋ ਪੀਪਲਜ਼ ਲਿਬਰੇਸ਼ਨ ਆਰਮੀ ਰਾਹੀਂ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸ਼ਾਸਨ ਕਰੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤਿੱਬਤ ਦੇ ਖੁਦਮੁਖਤਿਆਰ ਖੇਤਰ ਲਈ ਇੱਕ ਤਿਆਰੀ ਕਮੇਟੀ ਬਣਾਉਣਾ ਬਿਹਤਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਸੰਗਠਨ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਏਗਾ ਕਿ ਸੁਧਾਰ ਦੀ ਗਤੀ ਤਿੱਬਤੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਸਮਝੌਤੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਓਨੀ ਹੀ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਜਿੰਨੀ ਅਸੀਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਕਸ਼ਗ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਰਾਹਤ ਮਿਲੀ। ਹੁਣ ਸੱਚਮੁੱਚ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਸਮਝੌਤੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਸਿੱਧੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੇ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਮਾਓ ਨਾਲ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਬੀਜਿੰਗ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤਿੱਬਤ ਵਿੱਚ ਚੀਨ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਸਾਰਾ ਉਦੇਸ਼ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ, "ਤਿੱਬਤ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਦੇਸ਼ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਚੀਨ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਹਿੱਸਾ ਜਿੱਤ ਲਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪਛੜੇ ਹੋਏ ਹੋ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹਾਂ।"

ਮੈਂ ਹੰਗਾਮਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਫਿਰ ਚੀਨ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਤੁਹਾਡੀ ਵਾਰੀ ਹੋਵੇਗੀ।"

83 ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਚੀਨ ਵਿੱਚ

ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੰਨਾਂ 'ਤੇ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਮੈਂ ਚੀਨ ਦੇ ਲੋਕ ਗਣਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਲੱਗਾ। ਜਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੈਂ ਮਾਰਕਸਵਾਦ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਓਨਾ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਪਸੰਦ ਆਇਆ। ਇਹ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਸਮਾਨਤਾ ਅਤੇ ਨਿਆਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਇੱਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਸੀ, ਜੋ ਦੁਨੀਆ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਬੁਰਾਈਆਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਸਿਧਾਂਤਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਬੁਰਾਈ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਉਹ ਸੀ ਮਨੁੱਖੀ ਹੋਂਦ ਦੇ ਸ਼ੁੱਧ ਭੌਤਿਕਵਾਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣਾ। ਮੈਂ ਇਸ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਚੀਨੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਆਦਰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਬਾਰੇ ਵੀ ਚਿੰਤਤ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਠੋਰਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸੰਕੇਤ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਪਰ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਪਾਰਟੀ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਬਣਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਬੋਧੀ ਅਤੇ ਮਾਰਕਸਵਾਦੀ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾਵਾਂ ਦਾ ਸੰਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਰਾਜਨੀਤੀ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਇੱਕ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਤਰੀਕਾ ਸਾਬਤ ਹੋਵੇਗਾ।

ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਚੀਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਸਿੱਖਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਚੀਨੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਕੋਰੀਆਈ ਯੁੱਧ ਦਾ ਸਾਬਕਾ ਸੈਨਿਕ ਅਤੇ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਮਿਜ਼ਾਜ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਦੇ ਸੁਝਾਅ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਕੁਝ ਸਰੀਰਕ ਕਸਰਤ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਹਰ ਸਵੇਰੇ ਆਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਜਲਦੀ ਉੱਠਣ ਦੀ ਆਦਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪੰਜ ਵਜੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਉਂ ਉੱਠਦਾ ਹਾਂ। ਅਕਸਰ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਧੋਤੇ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਵਾਲਾਂ ਨਾਲ ਘਰ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਖੁਰਾਕ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਕੁਝ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈਂਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਛਾਤੀ, ਜੋ ਹੁਣ ਤੱਕ ਕੁਝ ਤੰਗ ਅਤੇ ਪਤਲੀ ਸੀ, ਕਾਫ਼ੀ ਫੈਲਣ ਲੱਗੀ। ਸਾਡੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਬੀਜਿੰਗ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਦਸ ਹਫ਼ਤੇ ਬਿਤਾਏ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਂ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਅਤੇ ਕਾਨਫਰੰਸਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ, ਅਣਗਿਣਤ ਦਾਅਵਤਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਾ ਕਰਨਾ। ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵੱਡੇ ਦਾਅਵਤਾਂ ਵਿੱਚ ਖੁਰਾਕ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੈਂਕੜੇ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣੇ ਅੰਡਿਆਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਕੇ ਕੰਬ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਆਦੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਗੰਧ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਰੁਕ ਜਾਂਦੀ। ਖਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਚੱਖ ਰਹੇ ਸੀ ਜਾਂ ਕੀ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਗੰਧ ਸੀ। ਹਾਂ। ਉਹ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਇੰਦਰੀਆਂ ਤੇ ਹਾਵੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ । ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਯੂਰਪੀਅਨ ਪਨੀਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਸਮਾਨ ਗੁਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੇਜ਼ਬਾਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਹਨਾਂ ਦਾਅਵਤਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੀ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਬੈਠਣ ਨਾਲ ਹੀ ਸੱਚੀ ਦੋਸਤੀ ਵਿਕਸਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਗਲਤ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਪਾਰਟੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਸੈਂਬਲੀ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਹੋਈ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਚੀਨ ਦੇ ਲੋਕ ਗਣਰਾਜ ਦੀ ਗਾਈਡੈਂਸ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਉਪ-ਚੇਅਰਮੈਨ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਨਾਮਾਤਰ ਨਿਯੁਕਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਸਲ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਠਾ ਸੀ। ਗਾਈਡੈਂਸ ਕਮੇਟੀ ਨੀਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪੋਲਿਟ ਬਿਊਰੋ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚਰਚਾ ਕਰੇਗੀ, ਜਿੱਥੇ ਅਸਲ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ।

84 ਆਜ਼ਾਦ ਸ਼ਰਨਾਰਥੀ

ਗਾਈਡੈਂਸ ਕਮੇਟੀ ਦੀਆਂ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਅਤੇ ਕਾਨਫਰੰਸਾਂ ਦਾਅਵਤਾਂ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਫਲਦਾਇਕ ਅਨੁਭਵ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਚੱਲਦੀਆਂ ਜਾਪਦੀਆਂ ਸਨ। ਕਈ ਵਾਰ ਇੱਕ ਬੁਲਾਰਾ ਲਗਾਤਾਰ ਪੰਜ, ਛੇ ਜਾਂ ਸੱਤ ਘੰਟੇ ਬੋਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਬੋਰਿੰਗ ਸੀ। ਮੈਂ ਗਰਮ ਪਾਣੀ ਪੀਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਤ ਦੀ ਤਾਂਘ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਮਾਓ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਵੱਖਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਮਨ ਮੋਹ ਲੈਦਾ ਸੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਬੋਲਦੇ ਸਮੇਂ ਉਹ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਦੀ ਰਾਏ ਮੰਗਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਜਾਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜੋ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਉਸਨੂੰ ਸੁਣਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਆਪਣੀ ਆਲੋਚਨਾ ਵੀ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਲੋੜੀਂਦਾ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸਥਾਨਕ ਪਾਰਟੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸੀ ਪਰ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸਮਾਂ ਬੀਤਦਾ ਗਿਆ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਨਕਲੀ ਸਨ। ਲੋਕ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਸਨ। ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਗੈਰ-ਪਾਰਟੀ ਮੈਂਬਰ ਜੋ ਪਾਰਟੀ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸਨ।

ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਚੀਨ ਵਿੱਚ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਜੀਵਨ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਾਰਨ ਕੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੈਂ ਮਾਓ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਮੌਕਾ ਯਾਦ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਮੇਰੇ ਨਿਵਾਸ 'ਤੇ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕਰਨਾ

ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਸੀ। ਪਰ ਸਾਡੀ ਗੱਲਬਾਤ ਦੌਰਾਨ ਉਸਨੇ ਭਗਵਾਨ ਬੁੱਧ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਬੋਲ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਬੁੱਧ ਦੀ "ਜਾਤੀ ਵਿਰੋਧੀ, ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਵਿਰੋਧੀ ਅਤੇ ਸ਼ੋਸ਼ਣ ਵਿਰੋਧੀ" ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਔਰਤ ਬੁੱਧ, ਦੇਵੀ ਤਾਰਾ ਬਾਰੇ ਵੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਅਚਾਨਕ ਉਹ ਧਰਮ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।

ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਮੈਂ 'ਮਹਾਨ ਨੇਤਾ' (ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ) ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਦੋ ਜਰਨੈਲ ਬੈਠੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਿੱਬਤ ਭੇਜ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਭੇਜ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਤੁਹਾਡੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦੇ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਓ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਵਾਂਗਾ।" ਫਿਰ ਵੀ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਜਨੂੰਨ ਨੂੰ ਵੀ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਾਰਟੀ ਵਰਕਰਾਂ ਦੀ ਵੱਡੀ ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਆਪਣੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਕੰਮ ਨਿਪਟਾਂਦੀ ਸੀ । ਉਹ ਲਗਾਤਾਰ ਡਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਜੇ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਨੌਕਰੀਆਂ ਲਈ।

ਮਾਓ ਨਾਲ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਮੈਂ ਚੋ ਐਨ-ਲਾਈ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਲੂ ਰੂਓ-ਚੀ ਨੂੰ ਵੀ ਦੇਖਿਆ। ਲੂ ਰੂਓ-ਚੀ ਘੱਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਪਾਬੰਦ ਆਦਮੀ ਸੀ।

ਉਹ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੱਸਿਆ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਖ਼ਤ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੈਂ ਲੂ ਅਤੇ ਬਰਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਉਨ ਨੂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੀ।

ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਹਰੇਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਬਾਰੇ ਸੰਖੇਪ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਵਿਸ਼ਾ ਧਰਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਬਰਮੀ ਨੇਤਾ ਧਰਮ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਸੀ । ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ ਨੂ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਪਰੇ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਹ ਲੂ ਤੋਂ ਉਸਦੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਇਨਕਲਾਬੀਆਂ ਲਈ ਚੀਨੀ ਸਮਰਥਨ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਬੋਲਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਕਿ ਗੁਰੀਲੇ ਉਸਦੀ

ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਮੁਸੀਬਤ ਪੈਦਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਲੂ ਨੇ ਦੂਰ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਨ ਨੂ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਪਰ ਇਸ ਸੋਚ ਤੋਂ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਲੂ ਨੇ ਝੂਠ ਬੋਲਣ ਜਾਂ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਚਾਉ ਐਨ-ਲਾਈ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਬੋਲਦੇ।

ਚਾਉ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰਾ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਲੂ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਸੀ ਤਾਂ ਚਾਉ ਇੱਕ ਤਿੱਖੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਅਤੇ ਸੁਹਜ ਸੀ। ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਨਿਮਰ ਸੀ, ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਖਾਸ ਦਾਅਵਤ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਕੁਝ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਪਤਵੰਤਿਆਂ ਨੂੰ ਮੇਜ਼ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਚਾਨਕ ਉਸਦੇ ਮਹਿਮਾਨ ਨੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਦਮ 'ਤੇ ਠੋਕਰ ਖਾਧੀ। ਚਾਉ ਦਾ ਇੱਕ ਹੱਥ ਬੇਕਾਰ ਸੀ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਆਦਮੀ ਠੋਕਰ ਖਾਧੀ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਫੜਨ ਲਈ ਆਪਣਾ ਦੂਜਾ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਆਮ ਵਾਂਗ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ।

ਉਸਦੀ ਜੀਭ ਵੀ ਬਹੁਤ ਤਿੱਖੀ ਸੀ। ਬੀਜਿੰਗ ਵਿੱਚ ਉਨੂ ਦੀ ਫੇਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਚਾਉ ਨੇ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਸਟਾਫ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਬਰਮੀ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਬਾਰੇ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਲੱਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸੇ ਆਦਮੀ ਪ੍ਰਤੀ ਨਿਮਰ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਬੀਜਿੰਗ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਚੀਨੀ ਬੋਧੀਆਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਾਰ ਮੇਰਾ ਅਨੁਵਾਦਕ ਇੱਕ ਚੀਨੀ ਭਿਕਸ਼ੂ ਸੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਤਿੱਬਤ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਤਿੱਬਤੀ ਲਾਮਾ ਤੋਂ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ। ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਚੀਨੀ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਤਿੱਬਤ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਮਰਪਿਤ ਅਤੇ ਸੱਚਾ ਪੈਰੋਕਾਰ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।

ਮੈਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਮਿਊਨਿਸਟਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਆਦਮੀ ਸਨ। ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਨਿਰਸਵਾਰਥ ਸੇਵਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਚੰਗੇ ਨਿੱਜੀ ਸਹਾਇਕ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸਿੱਖਿਆ। ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਇੱਕ ਘੱਟ ਗਿਣਤੀ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉੱਚ-ਦਰਜੇ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਲਿਊ ਕਾ-ਪਿੰਗ ਸੀ

ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰਕਸਵਾਦ ਅਤੇ ਚੀਨੀ ਇਨਕਲਾਬ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੱਕ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛ ਕੇ ਛੇੜਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਸੂਰ ਦਾ ਮਾਸ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਉਂਗਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਮਿਜ਼ਾਜ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਬਣ ਗਏ।

86 ਆਜ਼ਾਦ ਸ਼ਰਨਾਰਥੀ

ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ, ਜੋ ਉਸ ਤੋਂ ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੀ ਧੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਵੱਡੀ ਭੈਣ ਦੀ ਚੰਗੀ ਦੋਸਤ ਬਣ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਚੀਨ ਛੱਡਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਂਗ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ।

ਮੈਂ ਅਕਤੂਬਰ ਦੇ ਜਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੱਕ ਬੀਜਿੰਗ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ। ਉਸ ਸਾਲ ਪੀਪਲਜ਼ ਰੀਪਬਲਿਕ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੀ ਪੰਜਵੀਂ ਵਰ੍ਹੇਗੰਢ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਪਤਵੰਤਿਆਂ ਦੇ ਹੋਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਖਰੁਸ਼ਚੇਵ ਅਤੇ ਬੁਲਗਾਨਿਨ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਬਹੁਤਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ। ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਪੰਡਿਤ ਨਹਿਰੂ ਨਾਲ ਸੱਚਮੁੱਚ ਤੁਲਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਬੀਜਿੰਗ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਆਏ ਸਨ। ਉਹ ਚਾਉ ਐਨ-ਲਾਈ ਦੀ ਪ੍ਰਧਾਨਗੀ ਹੇਠ ਹੋਈ ਦਾਅਵਤ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਹਿਮਾਨ ਸਨ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਮਹਿਮਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ। ਦੂਰੋਂ ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਦੋਸਤਾਨਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ਕਹਿਣ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਆਈ ਜੋ ਵੀ ਉਸਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਵਾਰੀ ਆਈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਮਿਲਾਉਣ ਲਈ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਉਹ ਠੰਢਾ ਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਿੱਧੀਆਂ ਅੱਗੇ ਟਿਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਚੁੱਪ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਚੁੱਪੀ ਤੋੜਦਿਆਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸੁਣਿਆ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਤਿੱਬਤ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਦੇਸ਼ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਸਿਰਫ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬੇਤੁਕੇ ਢੰਗ ਨਾਲ।

ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਨਿਰਾਸ਼ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਤਿੱਬਤ ਬਾਰੇ ਉਸਦੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ, ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਜੀਬ ਮੁਲਾਕਾਤ ਸੀ।

ਮੈਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ ਭਾਰਤੀ ਰਾਜਦੂਤ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕੀਤੀ ਪਰ ਇਹ ਨਹਿਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਵਾਂਗ ਹੀ ਅਸਫਲ ਰਹੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਟਾਫ ਮੈਂਬਰ ਸੀ ਜੋ ਕਾਫ਼ੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਬੋਲਦਾ ਸੀ, ਚੀਨੀਆਂ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦੁਭਾਸ਼ੀਏ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦੁਭਾਸ਼ੀਏ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਵਾਂ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਰਾਜਦੂਤ ਨੇ ਜੋ ਵੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਉਸਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਚੀਨੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਤਿੱਬਤੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਮੁਲਾਕਾਤ ਸੀ। ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਮੈਂ ਚਰਚਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਚੀਨੀਆਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕੀ। ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸਮਾਂ ਉਦੋਂ ਆਇਆ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਨੌਕਰ ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਚਾਹ ਪਾਉਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਫਲਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਘੜਾ ਡੇਗ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਖਰੀਦਿਆ ਗਿਆ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਖੁਰਮਾਨੀ, ਆੜੂ ਅਤੇ ਪਲੱਮ ਨੂੰ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਖਿੱਲਰੇ ਪਏ ਦੇਖ ਕੇ, ਮੇਰਾ ਗੰਭੀਰ ਦੁਭਾਸ਼ੀਏ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸਹਾਇਕ (ਕੋਈ ਵੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਕਦੇ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਸੀ) ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਹੱਥਾਂ ਅਤੇ ਗੋਡਿਆਂ ਭਾਰ ਹੋ ਗਏ । ਮੈਂ ਇਸ ਸਭ ਦੇਖ ਕੇ ਹਾਸਾ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਿਆ।

ਮੇਰਾ ਸੋਵੀਅਤ ਰਾਜਦੂਤ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸਮਾਂ ਰਿਹਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਇੱਕ ਦਾਅਵਤ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਵੀਅਤ ਯੂਨੀਅਨ ਅਤੇ ਚੀਨ ਕਰੀਬੀ ਦੋਸਤ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੋਈ ਖ਼ਤਰਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਰਾਜਦੂਤ ਬਹੁਤ ਦੋਸਤਾਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਮਾਜਵਾਦ ਬਾਰੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲੈਂਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸੋਵੀਅਤ ਯੂਨੀਅਨ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਵਿਚਾਰ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਤੀਬਰ ਇੱਛਾ ਪੈਦਾ ਹੋਈ, ਪਰ ਵਫ਼ਦ ਦੇ ਇੱਕ ਆਮ ਮੈਂਬਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਸੰਭਾਵੀ ਵਫ਼ਦ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇ। ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਸਮਾਂ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਵਿਹਲੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਫ਼ਸੋਸ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸਭ ਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਸਿੱਟਾ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਿਆ। ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਮੈਂ

ਸੋਵੀਅਤ ਯੂਨੀਅਨ ਜਾਣ ਦੀ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕਿ ਹਾਲਾਤ ਉਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰੇ ਸਨ ਜੋ ਮੈਂ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ, ਚੀਨੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਮੈਨੂੰ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੇਣ ਤੋਂ ਝਿਜਕ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਵਾਲਈ ਚੀਜ਼ ਰਿਹਾ ਹੋਵਾਂਗਾ । ਤਿੱਬਤ ਦੇ ਹਮਲੇ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਮਿਊਨਿਸਟਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿੰਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਕਸ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਹਰ ਸੰਭਵ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਤਿੱਬਤ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਇਤਿਹਾਸਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਦੇਸ਼ ਵਜੋਂ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਕਮਜ਼ੋਰ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਿਆ ਕਿ ਸਾਡੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਇੱਕ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਮਹਿਮਾਨ ਦੇ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣ 'ਤੇ ਕਿੰਨਾ ਵੱਖਰਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਲੋਕਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੇ ਰਵੱਈਏ ਵਿੱਚ ਆਦਤ ਅਨੁਸਾਰ ਓਹ ਹੰਕਾਰੀ ਸਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਨਿਮਰ ਅਤੇ ਦੱਬੇ ਹੋਏ ਸਨ।

ਕਈ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੰਗਰੀਆਈ 'ਡਾਂਸ ਟਰੂਪ' ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰ ਮੇਰਾ ਆਟੋਗ੍ਰਾਫ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਜੋ ਮੈਂ ਦਿੱਤਾ। ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਮੰਗੋਲੀਆਈ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਪੰਚੇਨ ਲਾਮਾ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਚੀਨੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਆਏ ਸਨ। ਇਹ ਚੀਨੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਤਕਲੀਫ਼ਦੇਹ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿੱਬਤੀ ਅਤੇ ਮੰਗੋਲੀਆਈ ਇਕੱਠੇ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਅਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਸਨ। ਅੱਠਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਤਿੱਬਤੀ ਫੌਜਾਂ ਨੇ ਚੀਨ ਤੋਂ ਟੈਕਸ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ, ਸਗੋਂ ਮੰਗੋਲੀਆਈ ਜੰਗਬਾਜ਼ ਕੁਬਲਾਈ ਖਾਨ ਦੇ ਸਫਲ ਹਮਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੰਗੋਲੀਆ ਨੇ 1279 ਤੋਂ 1368 ਤੱਕ ਚੀਨ 'ਤੇ ਵੀ ਰਾਜ ਕੀਤਾ।

ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਇਤਿਹਾਸਕ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ। ਕੁਬਲਾਈ ਖਾਨ ਇੱਕ ਬੋਧੀ ਬਣ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਤਿੱਬਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਗੁਰੂ ਬਣਾਇਆ। ਇਸ ਲਾਮਾ ਨੇ ਮੰਗੋਲੀਆਈ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਚੀਨੀ ਆਬਾਦੀ ਦੇ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਚੀਨੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਡੁਬੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ । ਅਜਿਹਾ ਕਰਕੇ, ਇਸ ਤਿੱਬਤੀ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਨੀ ਜਾਨਾਂ ਬਚਾਈਆਂ।

1954 ਦੀ ਸਰਦੀਆਂ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ, ਮੇਰੇ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਤੇਨਜ਼ਿਨ ਚੋਗਿਆਲ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਦਯੋਗਿਕ ਅਤੇ ਭੌਤਿਕ ਤਰੱਕੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਾਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਚੀਨ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ।

87 ਆਜ਼ਾਦ ਸ਼ਰਨਾਰਥੀ

ਮੈਂ ਇਸਦਾ ਬਹੁਤ ਆਨੰਦ ਮਾਣਿਆ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਤਿੱਬਤੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਇਸ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ । ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਹ ਲਿਆ ਜਦੋਂ ਇਹ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦਿਨ ਕੋਈ ਦੌਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਚੀਨ ਦਾ ਆਨੰਦ
ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਉਸਦੀ ਨਾਖੁਸ਼ੀ ਉਦੋਂ ਵਧ ਗਈ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਯਾਤਰਾ ਦੌਰਾਨ ਬੁਖਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਫਲੂ ਦਾ ਗੰਭੀਰ ਮਾਮਲਾ ਬਣ ਗਿਆ। ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਨਿੱਜੀ ਡਾਕਟਰ, ਮੇਰੇ ਬਚਪਨ ਦਾ 'ਮੋਟੂ ਡਾਕਟਰ', ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਿਦਵਾਨ ਆਦਮੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦਾ ਦੋਸਤ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੁਝ ਦਵਾਈਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਜੋ ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਲਈਆਂ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਗਲਤ ਸਮਝਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਦੋ ਦਿਨ ਦੀ ਖ਼ੁਰਾਕ ਇੱਕ ਵੇਲੇ ਹੀ ਖਾ ਲਈ । ਇਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਹੋਈ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤੇਜ਼ ਲਹਿਰ ਵਿੱਚ ਸੱਚਮੁੱਚ ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਉਹ ਬਹੁਤ ਕਮਜ਼ੋਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਸਦੀ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਪਰ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ ਉਹ ਸੁਧਰਨ ਲੱਗੀ ਅਤੇ ਪੱਚੀ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਜੀਉਂਦੀ ਰਹੀ। ਲਿੰਗ ਰਿਨਪੋਚੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਪਰ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਜਲਾਵਤਨੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਾਕਤ ਮਿਲੀ।

ਤੇਨਜ਼ਿਨ ਚੋਗਿਆਲ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲ ਛੋਟਾ ਹੈ, ਹਰ ਕਿਸੇ ਲਈ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਡਰ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਸਰੋਤ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਚੀਨੀ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਨੂੰ ਛੇੜਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਾਡੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਛੋਟਾ ਭਰਾ ਬਿਨਾਂ ਝਿਜਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਸੀ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਅਸਪਸ਼ਟ ਜਾਂ ਟਾਲ-ਮਟੋਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਇੰਨਾ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰਾ ਜੂਨੀਅਰ ਅਧਿਆਪਕ ਤ੍ਰਿਜੰਗ ਰਿਨਪੋਚੇ ਹੀ ਇਕਲੌਤਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਮੁੱਖ ਕਾਰਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਤੇਨਜ਼ਿਨ

ਚੋਗਿਆਲ ਮੇਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਕੁਰਸੀਆਂ 'ਤੇ ਛਾਲ ਮਾਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਚੀਨੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਚਿੰਤਤ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਫਰਨੀਚਰ ਕਿਵੇਂ ਟੁੱਟਿਆ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਲਿੰਗ ਰਿਨਪੋਚੇ ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਾਥੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਬਹੁਤਾ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਪਰ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੌਕੇ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਈ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਾਰੀਆਂ ਮੱਛੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਜਾਵਟੀ ਤਲਾਅ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਕੇ ਘਾਹ 'ਤੇ ਵਿਵਸਥਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਦੇ ਲਈ ਉਸਦੇ ਕੰਨ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਮੁੱਕਾ ਮਾਰਿਆ ਸੀ।

ਹਾਲਾਂਕਿ ਚੀਨ ਦੀ ਭੌਤਿਕ ਤਰੱਕੀ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਾਮਿਆਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੀ, ਮੈਂ ਭਾਰੀ ਉਦਯੋਗ ਵਿੱਚ ਕਮਿਊਨਿਸਟਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ। ਮੈਂ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਚੂਰੀਆ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਲਿਜਾਏ ਗਏ ਪਣ-ਬਿਜਲੀ ਪਾਵਰ ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸੋਚਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਪਈ ਕਿ ਤਿੱਬਤ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਬਿਜਲੀ ਅਸਾਨੀ ਨਾਲ ਉਪਲਬਧ ਹੈ ਅਤੇ ਬਿਜਲੀ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਬੇਅੰਤ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਹਨ।

ਪਰ ਇਸ ਯਾਤਰਾ ਨੂੰ ਯਾਦਗਾਰੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਸੀ -- ਉਸ ਵਰਕਰ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਹਾਵ-ਭਾਵ , ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪਲਾਂਟ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਸਮੇਂ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੇ । ਲਹਾਸਾ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੇ ਡੀਜ਼ਲ ਜਨਰੇਟਰ ਦੇ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਕੇ , ਮੈਂ ਜਨਰੇਟਰ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਹਾਸੋਹੀਣਾ ਸੋਚਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਭਿਕਸ਼ੂ ਕਿਲੋਵਾਟ ਘੰਟਿਆਂ ਅਤੇ ਟਰਬਾਈਨ ਦੇ ਆਕਾਰ ਬਾਰੇ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਖਾਸ ਗੱਲ ਉਦੋਂ ਆਈ ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਮੰਚੂਰੀਆ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਜੰਗੀ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜੰਤਰ ਜਾਂ ਡਾਇਲ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਿਆ, ਤੇਲ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰੀ ਪਾਣੀ ਦੀ ਗੰਧ ਵਾਲੀ ਇਸ ਵੱਡੀ ਸਲੇਟੀ ਧਾਤੂ ਵਸਤੂ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਣਾ ਹੀ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ।

ਚੰਗਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਚੀਨੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦਾ ਮੈਨੂੰ ਆਮ ਚੀਨੀ ਆਬਾਦੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੈਂ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਤੋਂ ਭਟਕਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਥਾਵਾਂ ਦੇਖਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਟਾਫ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਮੈਨੂੰ 'ਸੁਰੱਖਿਆ, ਸੁਰੱਖਿਆ' ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਦੱਸ ਕੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦੇ ਸਨ। ਮੇਰੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਇੱਕ ਲਗਾਤਾਰ ਬਹਾਨਾ ਸੀ। ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਮੈਨੂੰ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਬੀਜਿੰਗ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਚੀਨੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਕੁਝ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਪਰ ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਆਦਮੀ, ਤਸੇਨਸ਼ਾਪ ਸੇਰਕੋਨ ਰਿੰਪੋਚੇ, ਜੋ ਅਕਸਰ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਚੀਨੀਆਂ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਸਹੀ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਉਹ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਲੰਗੜਾ ਅਤੇ ਆਕਰਸ਼ਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕਣ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਇਕੱਲਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਨਵੇਂ ਪੀਪਲਜ਼ ਰੀਪਬਲਿਕ ਦਾ ਅੰਦਰੂਨੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸਿੱਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਡਰ ਅਤੇ ਅਤਿ ਗਰੀਬੀ ਦੀ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਗੂੜ੍ਹੀ ਤਸਵੀਰ ਖਿੱਚੀ।

ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਕ ਉਦਯੋਗਿਕ ਖੇਤਰ ਦੀ ਫੇਰੀ ਦੌਰਾਨ ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਟਲ ਵੇਟਰ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਰਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਲਹਾਸਾ ਤੋਂ ਮੇਰੀ ਰਵਾਨਗੀ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦੇਖੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੇਰੇ ਲੋਕ ਮੇਰੀ ਚੀਨ ਫੇਰੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸੱਚਾਈ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। "ਪਰ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਨੇ ਇਹੀ ਕਿਹਾ", ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਇਸ 'ਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਗਲਤ ਅਰਥ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸੱਚਾਈ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਬੇਚੈਨ ਹਨ। ਇਸ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਦੋਸਤ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਅਖ਼ਬਾਰ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਵਿਗਾੜਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਝੂਠ ਬੋਲਣਾ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਖੂਨ ਵਿੱਚ ਹੈ।

ਚੀਨ ਦੀ ਇਸ ਫੇਰੀ ਦੌਰਾਨ ਮੈਂ ਸਰਹੱਦ ਪਾਰ ਮੰਗੋਲੀਆ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਸਰਕੋਨ ਰਿੰਪੋਚੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਨਮ ਸਥਾਨ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦਿਲ ਨੂੰ ਛੂਹ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਅਨੁਭਵ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਦੇਸ਼ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਿੰਨਾ ਨੇੜੇ ਸੀ।

ਅਸੀਂ ਜਨਵਰੀ 1955 ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ 90 ਆਜ਼ਾਦ ਸ਼ਰਨਾਰਥੀਆਂ ਨਾਲ ਤਿੱਬਤੀ ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਦੇ ਤਿਉਹਾਰ, ਲੋਸਾਰ ਮਨਾਉਣ ਲਈ ਬੀਜਿੰਗ ਵਾਪਸ ਆਏ। ਇਸਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਮੈਂ ਇੱਕ ਦਾਅਵਤ ਦੀ ਮੇਜ਼ਬਾਨੀ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਚੇਅਰਮੈਨ ਮਾਓ ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਚਾਰ ਮੈਂਬਰਾਂ, ਚੋ ਐਨ-ਲਾਈ, ਚੂ ਤੇ ਅਤੇ ਲੂ ਰੁਓ-ਚੀ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿਆਂਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ। ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮਾਓ ਬਹੁਤ ਦੋਸਤਾਨਾ ਸਨ। ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਉਹ ਝੁਕਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚੁਟਕੀ ਭਰ ਤਸੰਪਾ ਸੁੱਟ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਭੇਟ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਆਪਣੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਭਾਵ ਨਾਲ ਇਸਨੂੰ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ।

ਇਸ ਮਾਮੂਲੀ ਵਿਅੰਗ ਨੇ ਇੱਕ ਯਾਦਗਾਰੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਖਰਾਬ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਸਾਡੇ ਦੋਵਾਂ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸੱਚੇ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦਾ ਅਧਾਰ ਬਣ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਚੀਨੀ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਰੰਗ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫ਼ਰਾਂ ਨੂੰ ਤਾਇਨਾਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਦਿਨ ਬਾਅਦ, ਅਖਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਛਪੀਆਂ, ਭਾਸ਼ਣਾਂ 'ਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ, ਚਮਕਦਾਰ ਫੋਟੋਆਂ ਦੇ ਨਾਲ। ਇਹ ਤਸਵੀਰਾਂ ਤਿੱਬਤ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਲਹਾਸਾ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੀਨੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਚੀਨੀ ਅਖਬਾਰ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਮਾਓ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਬੈਠੇ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ, ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਝੁਕਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਕੁੱਝ ਇਸ਼ਾਰੇ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸਨ । ਅਖਬਾਰ ਦੇ ਸੰਪਾਦਕ ਨੇ ਸੋਚਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਝੰਜੋੜਿਆ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੁਰਖੀ ਜੋੜ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਹ ਫੋਟੋ ਉਦੋਂ ਲਈ ਗਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ 'ਮਹਾਨ ਨੇਤਾ' ਨੂੰ 'ਖਾਬਸੇ' (ਇੱਕ ਲੋਸਾਰ ਪਕਵਾਨ) ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਸਨ।

1955 ਦੀ ਬਸੰਤ ਵਿੱਚ, ਤਿੱਬਤ ਲਈ ਚੀਨ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਗਾਈਡੈਂਸ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਇੱਕ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਲੂ ਰੁਓ-ਚੀ, ਜੋ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਧਾਨਗੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਲੰਬੇ ਭਾਸ਼ਣ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ , ਜਦੋਂ ਅਚਾਨਕ ਮੇਰਾ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਧਿਕਾਰੀ ਭੜਕ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਭੱਜਿਆ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਚੇਅਰਮੈਨ ਮਾਓ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਤੁਹਾਡਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।" ਮੈਨੂੰ

ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕਹਾਂ। ਮੈਂ ਮੀਟਿੰਗ ਤੁਰੰਤ ਨਹੀਂ ਛੱਡ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਲਊ ਇੰਨੀ ਕਾਹਲੀ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸਾਹ ਲੈਣਾ ਭੀ ਲਗਭਗ ਅਸੰਭਵ ਸੀ।
"ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ," ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਤੁਰੰਤ ਚਲੇ ਗਏ।

ਅਸੀਂ ਸਿੱਧੇ ਮਾਓ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮੇਰਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਹ ਸਾਡੀ ਆਖਰੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਹੋਣੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਤਿੱਬਤ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਸਲਾਹ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ, ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਰਾਏ ਕਿਵੇਂ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮੁੱਦਿਆਂ 'ਤੇ ਫੈਸਲੇ ਕਿਵੇਂ ਲੈਣੇ ਹਨ। ਇਹ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਬੈਠ ਕੇ ਨੋਟਸ ਲੈਂਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਿਲਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਸੀ:

ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸੰਚਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਭੌਤਿਕ ਤਰੱਕੀ ਦਾ ਮੁੱਖ ਤੱਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਨੌਜਵਾਨ ਤਿੱਬਤੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਲਾਈ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਤਿੱਬਤੀ ਰਾਹੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨੇੜੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਪਰ ਧਰਮ ਜ਼ਹਿਰ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਆਬਾਦੀ ਨੂੰ ਘਟਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਅਤੇ ਨਨਾਂ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਰਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਦੂਜਾ ਇਹ ਭੌਤਿਕ ਤਰੱਕੀ ਨੂੰ ਨਕਾਰਦਾ ਹੈ।" ਇਸ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ , ਜਲਣ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਡਰ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ "ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਧਰਮ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ਕ ਹੀ ਹੋ।" ਹੁਣ ਤੱਕ ਸ਼ਾਮ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮਾਓ ਨੇ ਉਹ ਘਾਤਕ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਅੱਧਾ ਚਿਹਰਾ ਲੁਕਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਝੁਕ ਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਕੁਝ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਹੋਵਾਂ। ਮੈਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਡਰ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇਵੇ ਜੋ ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦਾ। ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਫੁਤਸੋਕ ਵਾਂਗਿਆਲ ਉਸ ਮੌਕੇ ਦੁਭਾਸ਼ੀਏ ਵਜੋਂ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੇ ਉਹ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭ ਲੈਂਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਹਰ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਦੇ ਸੀ।

ਫਿਰ ਵੀ, ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਤੱਕ ਲੁਕਾ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਮਾਓ ਨੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ ਮੀਟਿੰਗ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਰਾਹਤ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਹੱਥ

ਮਿਲਾਉਣ ਲਈ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਦੇਰ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਹ ਹੋਸ਼ਿਆਰੀ ਤੇ ਚੌਕੰਨਾ ਹੋ ਕੇ ਬੈਠਾ ਸੀ,। ਅਸੀਂ ਰਾਤ ਦੀ ਚੁੱਪ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਬਾਹਰ ਗਏ। ਮੇਰੀ ਕਾਰ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਮਾਓ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਉਹ ਬਾਹਰ ਠੰਡ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਬਿਨਾਂ ਟੋਪੀ ਜਾਂ ਕੋਟ ਦੇ, ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਹੱਥ ਹਿਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਡਰ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨੀ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨਾ ਕਿਵੇਂ ਗਲਤ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਸੋਚ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਅਸਤਿੱਤਵ ਦੇ ਰੋਮ ਰੋਮ ਤੋਂ ਧਾਰਮਿਕ ਨਹੀਂ ਹਾਂ? ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਸੋਚਣ ਲਈ ਕਿਸ ਚੀਜ ਨੇ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ? ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੀ ਹਰ ਹਰਕਤ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ; ਮੈਂ ਕਿੰਨੇ ਘੰਟੇ ਸੌਂਦਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਹਰ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਿਹਾ? ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਮੇਰੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੀਆਂ ਹਫਤਾਵਾਰੀ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮਾਓ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਇਹ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਜਰੂਰ ਆਇਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਘੰਟੇ ਬਿਤਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ, ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਮੈਂ ਚੀਨ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਧਾਰਮਿਕ ਗੁਰੂਆਂ ਤੋਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਲੈਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਆਖਰੀ ਮੱਠ ਪ੍ਰੀਖਿਆਵਾਂ ਲਈ ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਹੁਣ ਛੇ ਜਾਂ ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਸੀ।

ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸੰਭਵ ਵਿਆਖਿਆ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਵਿਗਿਆਨਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਅਤੇ ਭੌਤਿਕ ਤਰੱਕੀ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨੂੰ ਗਲਤ ਸਮਝਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਸੱਚ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਤਿੱਬਤ ਨੂੰ ਪੀਪਲਜ਼ ਰੀਪਬਲਿਕ ਚੀਨ ਵਾਂਗ ਆਧੁਨਿਕ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਸੱਚ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰਾ ਮਨ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਗਿਆਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਝੁਕਾਅ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ

ਬੋਧੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਵਿੱਚ ਮਾਓ ਨੇ ਬੁੱਧ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਧਰਮ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦੀ ਆਪਣੇ ਲਈ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਲਈ ਮੈਂ ਆਧੁਨਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਅਤੇ ਸੱਚਾਈਆਂ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਕਾਰਨ ਮਾਓ ਨੂੰ ਇਹ ਸੋਚਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੇਰੀਆਂ ਧਾਰਮਿਕ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸਹਾਇਤਾ ਜਾਂ

ਸਹੂਲਤ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਕਾਰਨ ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਸਮਝਿਆ ਸੀ।

ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਮੈਂ ਤਿੱਬਤ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਯਾਤਰਾ ਲਈ ਬੀਜਿੰਗ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਤੋਂ ਤਰੱਕੀ ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼ ਸੀ ਕਿ ਕਿੰਗਹਾਈ ਹਾਈਵੇਅ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਇੱਕ ਵਾਰ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਲਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲ ਸਕਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੀਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਦੱਸ ਸਕਾਂ। ਮਾਓ ਬਾਰੇ ਮੇਰੀ ਬਦਲੀ ਹੋਈ ਰਾਏ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਨੇਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਇਮਾਨਦਾਰ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਉਹ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਤਿੱਬਤ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨਦੇ ਸਨ, ਬਸ਼ਰਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਸਖ਼ਤ ਨਿਯੰਤਰਣ ਰੱਖਦਾ, ਆਸ਼ਾਵਾਦੀ ਹੋਣ ਦਾ ਚੰਗਾ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੇਰਾ ਸਬੰਧ ਸੀ, ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਪੱਖ ਲੈਣਾ ਹੀ ਉਚਿਤ ਸੀ। ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਸਥਿਤੀ ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਗੜ ਜਾਵੇਗੀ। ਮੇਰੇ ਕਾਫਲੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਮੇਰੀ ਆਸ਼ਾਵਾਦ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਚੀਨ ਪ੍ਰਤੀ ਚੰਗਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਕਿ ਕਮਿਊਨਿਸਟਾਂ ਦੇ ਸਖ਼ਤ ਤਰੀਕੇ ਤਿੱਬਤ ਦਾ ਕੋਈ ਭਲਾ ਕਰਨਗੇ। ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਚੀਨੀ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਗਾਨ ਕੁੰਗ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਉੱਚ-ਦਰਜੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਾਰੇ ਘੁੰਮ ਰਹੀ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਤੋਂ ਵੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸਨ। ਇਹ ਅਫਵਾਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਲੂ ਰੂਓ-ਚੀ ਦਾ ਆਲੋਚਕ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਭਿਆਨਕ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਖੁਦ ਵੀ ਨਵੇਂ ਸ਼ੱਕ ਹੋਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦੂਰ ਪੂਰਬੀ ਤਿੱਬਤ ਵਿੱਚ ਤਾਸ਼ੀਖੇਲ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਭੀੜ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ। ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਲੋਕ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਦੇਣ ਲਈ ਆਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਾਨ ਸ਼ਰਧਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਡੂੰਘਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਚੀਨੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ ਪਹੁੰਚਾਂਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਤਾਰੀਖ ਬਾਰੇ ਝੂਠ ਬੋਲਿਆ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਲੋਕ ਉਦੋਂ ਪਹੁੰਚੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਮੇਰੀ ਨਾਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਚੀਨੀਆਂ ਦਾ ਮੇਰੀ ਨਿੱਜੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਬਾਰੇ ਪਾਗਲਪਣ ਤੇ ਘਬਰਾਹਟ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਜੱਦੀ ਸ਼ਹਿਰ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਸੋਈਏ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤੋਂ ਭੋਜਨ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਭੇਟਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀਆਂ ਸਨ। ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਸਨ, ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਤਕਤਸਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸਧਾਰਨ ਅਤੇ ਸਮਰਪਿਤ ਗਰੀਬ ਲੋਕ ਕਦੇ ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ ਨੂੰ ਜ਼ਹਿਰ ਦੇਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣਗੇ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਤ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਕਹੇ।

93 ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਚੀਨ ਵਿੱਚ

ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰੋਜ਼ੀ-ਰੋਟੀ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ, ਕਮਿਊਨਿਸਟਾਂ ਅਤੇ ਪੀਪਲਜ਼ ਰੀਪਬਲਿਕ ਆਫ਼ ਚਾਈਨਾ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ" ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹੰਝੂ ਸਨ।

ਲਹਾਸਾ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ। ਚੀਨ ਦੇ ਉਲਟ ਇਹ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਬੁੱਢੇ ਅਤੇ ਬਿਮਾਰਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਸਿਰਫ਼ ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਝਲਕ ਦੇਖਣ ਲਈ ਆਏ ਸਨ। ਨਾਲ ਹੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਚੀਨੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਮੂਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ। ਇਸ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਤਿੱਬਤੀ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਬਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦੇਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਵੀ ਮਿਲਿਆ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੌਣ ਪਾਰਟੀ ਮੈਂਬਰ ਸੀ ਅਤੇ ਕੌਣ ਨਹੀਂ। ਤਜਰਬੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਿਖਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਵਧੇਰੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਨ।

ਤਿੱਬਤ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਚੀਨੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦਾ ਰਵੱਈਆ ਵੀ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪ ਸੀ। ਇੱਕ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵਰਕਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਚੀਨੀ ਚੇਅਰਮੈਨ ਮਾਓ ਨੂੰ ਓਨਾ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਜਿੰਨਾ ਤਿੱਬਤੀ ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ।" ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਗਾਰਡ ਜੋ ਇੱਥੇ-ਉੱਥੇ ਬਹੁਤ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੇਰੀ ਜੀਪ ਕੋਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ ਕਿੱਥੇ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਹੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਟੋਪੀ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਮੰਗੇ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਚੇਂਗਦੂ ਛੱਡਿਆ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਚੀਨੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਜੋ ਯਾਤਰਾ ਦੌਰਾਨ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਨ, ਰੋ ਪਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀ

ਮੇਰੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿੱਘੀਆਂ ਸਨ। ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਭਿੰਨਤਾਵਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਅਸੀਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਨਿੱਜੀ ਸਬੰਧ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤੇ ਸਨ।

ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼, ਤਿੱਬਤ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਈ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਦੇਖ ਕੇ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੀਨੀ ਹਮਰੁਤਬਾ ਵਿਚਕਾਰ ਫ਼ਰਕ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਿਆ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰਿਆਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕਰਕੇ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤਿੱਬਤੀ ਖੁਸ਼ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਕਾਰਕਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਗੁਲਾਮ ਵਿਚਕਾਰ ਸਬੰਧ ਚੀਨ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਬਿਹਤਰ ਸਨ ਅਤੇ ਗਰੀਬਾਂ ਲਈ ਹਾਲਾਤ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਕਠੋਰ ਸਨ। ਦੂਜਾ, ਤਿੱਬਤ ਵਿੱਚ ਪੈਰ ਬੰਨ੍ਹਣ (ਘੁੱਟਵੀਂ ਜੁੱਤੀ ਪਾ ਕੇ ਰਖਣਾ)ਜਾਂ ਨਪੁੰਸਕਤਾ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਅੱਤਿਆਚਾਰ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਹਾਲ ਹੀ ਤੱਕ ਪੂਰੇ ਚੀਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਚੀਨੀ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਸਾਡੀ ਜਗੀਰੂ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨਕਲ ਸਮਝਦੇ ਸਨ।

ਲਹਾਸਾ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਚੋ ਐਨ-ਲਾਈ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਖਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਖੇਤਰ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਭੂਚਾਲ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਉਤਸੁਕ ਮੁਲਾਕਾਤ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਧਰਮ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਗੱਲਾਂ ਕਹੀਆਂ। ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਹੈਰਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਸੁਭਾਅ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਮਾਓ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਆਖਰੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

*****